

Arrest

nr. 122 449 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RONSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine en u bent afkomstig uit Labé, waar u zo goed als uw hele leven heeft gewoond. Na het overlijden van uw vader op 19 februari 2010 is uw moeder hertrouwd met zijn broer, A. T. B. (...). Sindsdien woonde u samen met uw oom in het dorp Tonny. U verklaart dat uw oom een wahabiet was en dat er daardoor veel voor u veranderde. Op 29 december 2010 werd u door uw oom uitgehuwelijkt aan I. D. (...), een luitenant. U woonde na uw huwelijk samen met uw echtgenoot en zijn twee andere vrouwen in de stad Labé, in de wijk Tata 1. Hij had twee zussen waarvan één zus meisjes besnijdt. Uw schoonzus besneet B. (...), de dochter van een andere vrouw van uw echtgenoot. Ten gevolge van deze besnijdenis is B. (...) op 03 maart 2012 overleden. U was op dat moment zelf zwanger, u bent bevallen van uw dochter op 09 mei 2012. Uw dochter kreeg dezelfde naam als uw schoonzus die besnijdstster was, namelijk H. D. D. (...). Toen uw

dochter zeven maanden oud was, in december 2012, werd er op een familievergadering beslist dat zij, wanneer zij een jaar oud zou zijn, bij deze tante zou intrekken en door haar zou worden opgevoed. Op de vergadering reageerde u hier niet op maar toen u thuis kwam had u een hevige discussie met uw man. U verweet uw schoonzus dat zij een crimineel, een moordenaar, was omwille van de dood van uw stiefdochter. Uw echtgenoot bedreigde u met de dood als u niet zou stoppen met tegenspreken en besloot de volgende dag uw dochter al bij zijn zus te brengen. U telefoneerde daarop naar uw tante aan moederszijde om haar te informeren over uw problemen. Op 19 december 2012 regelde uw tante dat een chauffeur u en uw dochter thuis kwam ophalen en naar Conakry bracht. Jullie bleven één nacht bij uw tante en daarna bracht zij u onder bij een vriendin van haar, waar jullie verbleven tot 29 januari 2013. Op 30 januari 2013 vertrokken jullie naar België, waar u op 31 januari aankwam en op dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u voor: lidkaarten van Gams van u en uw dochter (dd 12.04.2013), een attest van uw aanwezigheid bij de activiteit van Gams op 10.06.2013, uw verklaring op eer om uw dochter te beschermen tegen besnijdenis (dd 12.04.2013), een medisch attest dat u een besnijdenis van het type 1 onderging (dd 26.08.2013), een medisch attest dat uw dochter niet werd besneden (dd 26.08.2013), een attest van de woonplaats van uw dochter (dd 27.08.2013) en uw identiteitskaart (afgegeven op 08.06.2010, geldig tot 08.06.2015) en de enveloppe waarin u die ontving.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest voor uw echtgenoot en uw oom aan vaderszijde. U vreest dat zij u zouden vermoorden omdat u vluchtte samen met uw dochter. Bovendien vreest u dat uw dochter zal ondergebracht worden bij uw schoonzus die haar zal besnijden.

In de eerste plaats kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het gedwongen huwelijk dat u beweert te zijn aangegaan met I. D. (...). U verklaart een eerder vrije opvoeding te hebben genoten bij uw vader, jullie hadden een goede relatie en hij was een heel vooruitstrevende man (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.7). Hij liet u dan ook toe om uw baccalaureaat af te maken (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.4) en probeerde tevergeefs te vermijden dat u zou besneden worden (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.20 en dd 22.10.2013 p.16). Na het overlijden van uw vader op 19 februari 2010 (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.9) ging u op 18 juli 2010 bij uw oom aan vaderszijde wonen die hertrouwde met uw moeder (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.6). Uw oom was een veel striktere man, hij was een wahabiet wat voor u een hele ommezwaai in uw leven betekende. U verklaart dat u zich diende te sluiëren en niet meer buiten mocht komen (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.7-8). Het is uw oom die u uiteindelijk dwong met deze man te huwen. Het is gezien de omschrijving die u van uw oom gaf opmerkelijk dat u verklaart verbaasd te zijn geweest toen uw oom u meedeelde dat hij u aan een man had beloofd. U verklaart dat u nog steeds van plan was om door te gaan met uw studies en daartoe al de nodige stappen had ondernomen door reeds uw vakken te kiezen (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.7). Deze verbazing en de veronderstelling dat u nog steeds in staat zou zijn om uw studies verder te zetten in Conakry, en het feit dat u deze zaken bovendien buiten het medeweten van uw oom om kon organiseren, zorgt ervoor dat het conservatieve profiel van uw oom wordt ondermijnd.

Vervolgens zijn uw verklaringen in verband met het verloop van het huwelijk niet conform de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013). Deze informatie stelt dat een gedwongen huwelijk een marginaal en bijna onbestaand fenomeen geworden is, vooral in een stedelijke context. Het betreft voornamelijk zeer jonge meisjes, die in een landelijk milieu leven en afkomstig zijn uit een aan de tradities gehechte familie. Het komt meer voor bij de Peul, in geval van huwelijk tussen personen van dezelfde familie. De houding van uw vader toonde al aan dat u niet uit een zeer traditionele familie komt en ook de houding van uw oom werd al gerelativeerd. De meest voorkomende vorm van huwelijk in Guinee is het gearrangeerd huwelijk. Voor het huwelijk zijn er in dat geval intensieve onderhandelingen tussen de families, waar het meisje op actieve wijze in tussenkomt via haar moeder, die met haar echtgenoot onderhandelt. Deze laatste zal geen beslissing nemen betreffende een huwelijk zonder overleg met zijn vrouw die met haar dochter zal overleggen. In landelijke middens maakt men gebruik van huwelijksbemiddelaars, maar de eindbeslissing komt de vader toe – in uw geval uw oom –, steeds na overleg met de moeder. Tijdens de onderhandelingen is er de tussenkomst van een groot aantal leden van de familie in ruime zin. U verklaart weliswaar dat u beroep heeft gedaan op verschillende leden van uw familie en dat zij ook niet akkoord waren met dit huwelijk, maar u beweert dat zij geen enkele invloed op uw oom konden uitoefenen en hier zelfs niets over durfden te zeggen (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.5-6). U beweert dat uw oom deze beslissing alleen heeft genomen zonder met ook maar iemand te hebben overlegd (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.8). Ook uw moeder zou

niets voor u kunnen doen, ze sprak wel met uw vader maar heeft volgens uw verklaring als vrouw geen rechten (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.6). Dit stemt allerminst overeen met de aangehaalde informatie wat de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk op losse schroeven zet.

Verder verklaart u eveneens op geen enkel moment uw toestemming voor dit huwelijk te hebben gegeven (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.4 en p.9). Dit stemt evenmin overeen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de toestemming van het meisje wel wordt gevraagd maar mogelijks met aandrang van de ouders. Ook de imam heeft doorgaans de toestemming van het meisje nodig vooraleer het huwelijk kan voltrokken worden. Daarenboven is er in Guinee sprake van een mentaliteitswijziging waarbij het merendeel van de bevolking erkent dat een huwelijk, zonder het akkoord van beide partners vaak tot echtscheidingen leidt en dat de toestemming van beide echtgenoten een belangrijke voorwaarde is voor een geslaagd en langdurig huwelijk. Dat in uw geval opnieuw wordt afgeweken van de gangbare praktijken zorgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u gedwongen werd uitgethuwlijkt.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u zich op geen enkele andere manier tegen dit huwelijk heeft verzet. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt dat een meisje, dat voldoende op de hoogte is van haar rechten en dat de kracht en het karakter heeft om zich tegen de beslissing van de familie te verzetten, aan een gedwongen huwelijk kan ontsnappen. Er kan van u verwacht worden dat u daadwerkelijk over een dergelijk karakter beschikt aangezien u reeds enige ondernemingszin aan de dag legde om zelf de voorbereidingen te treffen voor uw inschrijving aan de universiteit (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.7), terwijl u wel kon verwachten dat uw oom hier niet akkoord mee zou zijn. Eveneens kan men er van uitgaan dat u via uw scholing voldoende werd geïnformeerd. Uit de informatie blijkt bovendien dat niemand een meisje fysiek dwingen om een man te trouwen die ze niet wil, als ze zelf over voldoende persoonlijkheid beschikt. Het feit dat een meisje de kandidaat, die door haar familie werd voorgesteld, afwijst, wil niet zeggen dat ze uit de familiekring zal worden verstoten. Evenwel kan dit betekenen dat ze te maken kan krijgen met verbaal geweld. Het is derhalve onwaarschijnlijk dat u zich, rekening houdend met uw eerder hoog opgeleide profiel en de vrije opvoeding die u had genoten, op geen enkele andere manier tegen uw oom verzette. Zo kon u beroep doen op de aanwezige (vrouwen-)organisaties die de rechten van vrouwen verdedigen, ook in geval van gedwongen huwelijk. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties. U stelt deze organisaties wel degelijk te kennen maar er geen vertrouwen in te hebben (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.23 en dd 22.10.2013 p.11 en 16). Dat u alle mogelijke pistes niet minstens in overweging neemt, ook al heeft u er geen vertrouwen in, zorgt er voor dat er verder kan getwijfeld worden aan waarachtigheid van dit gedwongen huwelijk.

Vermits u uw verdere problemen binnen dit gedwongen huwelijk plaats zouden hebben gevonden en dit huwelijk reeds in twijfel werd getrokken, kan ook aan deze problemen geen geloof gehecht worden. Er kunnen met betrekking tot de vrees voor de besnijdenis van uw dochter nog volgende opmerkingen worden gemaakt.

U laat onder meer tot tweemaal toe na de concrete reden voor uw vertrek, namelijk de vrees dat uw schoonzus uw dochter zou ophalen om door haar opgevoed te worden, te vermelden. Dit zorgt ervoor dat uw vrees weinig doorleefd wordt bevonden en dat de waarachtigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Bij uw eerste voorbereidende interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u aan dat de vrees voor de besnijdenis van uw dochter de concrete vluchtaanleiding vormde, terwijl u er niet sprak over uw tante die uw dochter zou opvoeden en zelf een besnijdstster zou zijn (voorbereidend interview DVZ p.4). U verklaart dit door er op te wijzen dat u daar enkel de samenvatting van de feiten diende te geven (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.3 en 21). Dit nam echter niet weg dat u wel andere details, zoals de leeftijd van de andere dochters van uw echtgenoot die werden besneden en de datum waarop zij werden besneden, vermeldt, maar met geen woord rept over het voor uw asielrelaas veel belangrijkere feit dat uw schoonzus hen zou hebben besneden en zij ook tegen uw wil de opvoeding van uw dochter op zich wou nemen. Wanneer vervolgens bij het eerste gehoor voor het Commissariaat-Generaal wordt gevraagd waarom u en uw echtgenoot geen goede relatie hadden en dit te duiden met voorbeelden van meningsverschillen die er tussen jullie waren weet u niets concreets aan te halen. U zegt enkel dat u niet van hem houdt (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.14-15). Het is uiterst opmerkelijk dat u deze eerste kans om voor het Commissariaat-Generaal te verduidelijken wat jullie voornaamste conflict was, namelijk dat hij uw dochter wou afgeven aan zijn zus, laat liggen.

Ook met betrekking tot uw dochter is het opnieuw opmerkelijk dat u niet meer inspanningen zou doen om de opvoeding van uw dochter door uw schoonzus of haar besnijdenis ter sprake te brengen en aan te vechten. Toen u, op een wekelijkse familievergadering, voor het eerst op de hoogte zou zijn gebracht dat uw dochter door uw schoonzus zou worden opgehaald, heeft u daar in het geheel niet op gereageerd. Het was pas bij uw thuiskomst dat u uw mening hierover liet gelden (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.18). Vermits het gaat om wekelijkse vergaderingen waar sociale problemen en

gebeurtenissen worden besproken (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.12) is het zonder meer opmerkelijk dat u op dat moment niet de kans heeft gegrepen om uw mening hierover te uiten en steun te zoeken in uw gemeenschap. Uw verklaring dat u schrik had om onbeleeft te worden bevonden (gehoorverslag CGVS dd 22.10.2013 p.13) is gezien de impact van deze beslissing van uw echtgenoot ontoereikend. Dat u ook in dit geval geen beroep deed op de verschillende aanwezige organisaties die de rechten van vrouwen verdedigen (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.23 en dd 22.10.2013 p.11 en 16) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. Uw verklaring dat u enkel met uw moeder zou hebben gepraat over het feit dat u niet wou dat uw dochter door uw schoonzus zou worden opgevoed en dat niemand u kan helpen bij dergelijke familieproblemen (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.24) strookt niet met uw geëmancipeerde karakter dat eerder al werd aangetoond en brengt uw geloofwaardigheid verdere schade toe.

Uw verschillende verklaringen omtrent de actuele situatie in verband met besnijdenis in Guinee ondermijnt verder uw geloofwaardigheid met betrekking tot de vrees voor besnijdenis van uw dochter. Uit uw voorgehouden onwetendheid omtrent dit fenomeen kan worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat u werkelijk met dit probleem werd geconfronteerd. U gelooft niet dat dergelijke organisaties maar enig verschil kunnen maken (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.23) en dat iedereen nog steeds wil dat zijn dochter wordt besneden om een stigma te vermijden, zelfs in intellectuele middens. Er zijn volgens u ook geen vrouwen die tegen besnijdenis zijn en besnijdenis wordt niet bestraft. Er kan dan ook geen klacht worden ingediend indien uw dochter werd besneden tegen uw wil (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013 p.24-25 en dd 22.10.2013 p.15). Dit strookt opnieuw niet met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013). Het is gezien uw scholingsgraad en stedelijke afkomst weinig waarschijnlijk dat u niet op de hoogte zou zijn dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan 96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevraagd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter Morissanda Kouyaté op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (...) comme la Guinée (...) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%'. Deze mentaliteitswijziging komt ook tot uiting in de recente beslissing van meer dan 500 besnijdsters in N'Zérékoré om hun activiteiten stop te zetten (zie landeninfo 'Guinee: 500 exciseuses abandonnent le couteau' in le Figaro dd 13.11.2013). Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. Daarenboven blijken meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen wat ook uw leefwereld is immers niet langer te willen dat hun dochter besneden wordt en zijn ze in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is. In het licht van deze informatie en gelet op uw achtergrond als een zelfstandige, mondige en geschoolde vrouw, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst in staat bent om uw dochter tegen besnijdenis te beschermen. Er is volgens informatie van het Commissariaat-Generaal geen sprake van fysieke bedreiging of discriminatie op het gebied van werk of vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden vervolgd door de overheid.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u evenmin dient de vrezen voor vervolging of ernstige schade zoals uiteengezet in de Conventie van Genève indien u bij een terugkeer naar uw land van herkomst u zich als alleenstaande moeder zou vestigen. Hoewel u verklaart dat u zich wel alleen zou kunnen vestigen maar dat het met een dochter erbij moeilijker ligt (gehoorverslag CGVS dd 02.09.2013

p.25) blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinée, les mères célibataires et les enfants nés hors mariage – juni 2012) dat kinderen van alleenstaande moeders inderdaad onheus bejegend kunnen worden en dat vooral meisjes die zonder wettelijke vader opgroeien het ook nog op latere leeftijd moeilijk zouden kunnen hebben, bijvoorbeeld om te huwen. Daartegenover wordt evenwel niet uitgesloten dat 'elle pourra toujours trouver un mari en dépit des difficultés'. Terwijl uit objectieve informatie van het Commissariaat-Generaal naar voren komt dat kinderen van alleenstaande moeders in Guinee slachtoffer kunnen worden van uitsluiting, blijkt uit dezelfde informatie eveneens dat er zich ook op dit vlak een mentaliteitswijziging voltrekt in stedelijke milieus wat ook uw leefomgeving is. Met name blijkt dat 'les enfants nés de ces relations [hors mariage] sont acceptés tant par la communauté que par les parents de la jeune fille mère (...) il est un fait que les mentalités ont changé'. Conakry telt vandaag dan ook tal van kinderen die opgroeien hetzij zonder vader hetzij zonder moeder, bijvoorbeeld omdat ze buiten een huwelijk zijn geboren of omwille van een scheiding van hun ouders. Aangezien u over een zelfstandige persoonlijkheid beschikt en u een zekere graad van scholing blijkt te hebben genoten kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u wel degelijk voldoende weerbaar bent om uw dochter te behoeden tegen de mogelijke nadelige gevolgen die ze zou kunnen omwille van het feit dat zij zonder vader dient op te groeien.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart kan louter worden beschouwd als een indicatie van uw identiteit en nationaliteit maar kan uw geloofwaardigheid in verband met uw vrees voor vervolging vanwege uw oom en uw schoonfamilie niet herstellen. Wat betreft de documenten die u voorlegt met betrekking tot uw contacten met Gams Belgique, dit toont aan dat u door middel van de sensibilisering die u in België heeft verworven zich met gunstig gevolg zal kunnen verzetten tegen een eventuele voorgenomen besnijdenis van uw dochter in Guinee. Dit heeft verder geen bewijskracht voor de problemen die u in Guinee zou ondervonden hebben in verband met besnijdenis. Zoals evenmin het medisch attest dat u een besnijdenis van het type 1 onderging en uw dochter niet werd besneden deze problemen bevestigen. Het gegeven dat uw dochter niet werd besneden kan onmogelijk aantonen dat zij in haar geboorteland wel degelijk dreigde te worden besneden en dat u om die reden uw land van herkomst diende te verlaten. Wat uw eigen besnijdenis betreft haalde u op geen enkel moment aan dat u vreesde te worden herbesneden. Hoe dan ook blijkt uit de toegevoegde informatie (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013), dat herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee. U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde - zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarigen- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste. Het attest van de woonplaats van uw dochter betreft tot slot haar huidige toestand in België en staat derhalve los van de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend. Dit kan louter dienen als indicatie dat het wel degelijk uw eigen dochter, of een meisje waar u de verantwoordelijkheid over draagt, betreft, wat hier niet ter discussie staat.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron

vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013). »

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bijlage 26 blijkt dat verzoekende partij bij het onderzoek van haar asielaanvraag de bijstand verzoekt van een tolk die de taal Peul beheerst. Met toepassing van artikel 51/4, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt de gemachtigde van de minister op 31 januari 2013 het Nederlands als taal van het onderzoek (administratief dossier, stuk 20).

Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet stelt dat bij de procedures voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State de taal wordt gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

De Raad stelt vast dat onderhavige bestreden beslissing passages bevat die niet gesteld zijn in de bij voormeld artikel 51/4 bepaalde taal van de procedure en deze passages evenmin naar deze taal toe werden vertaald.

Verwijzend naar artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet oordeelt de Raad derhalve dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT